

PACIFIC THINKING

Av Silje J. Eggestad

«Good morning Ma'am, how's your day so far?» Og der var jeg i USA. Landet der alle er interessert i å høre hvordan du har det og tipsen begynner på 20%. Jeg var en celebritet da jeg ankom instituttet for filosofi på University of California, San Diego (UCSD); i det minste visste alle hvem jeg var («Siljay») og ville høre mer om hva som brakte meg til disse farvann (= Stillehavet). For at jeg skulle føle meg hjemme fra dag én, hadde instituttlederen ansatt en svensk resepsjonist, Susanne, som jeg kunne snakke skandinaviske med. Sponsoren min, Prof. Eric Watkins, span-derte lunsj på meg og viste meg hvor jeg måtte drikke kaffe på campus for å være blant likesinnede. Og før jeg kunne si «one double cinnamon dolce latte, lowfat, no caramel and whipped cream, to go» var jeg tatt inn i varmen av en gjeng på «graduate» (studieløp der en oppnår Ph.D.) som svermer slik for sosialdemokratiet og er så kritiske på sitt eget lands vegne at jeg ser meg nødt til å fortelle dem én negativ ting om Norge hver dag. Dagens: Nordmenn har en del å ta igjen når det kommer til hvordan vi tar imot fremmede.

Filosofinstituttet på UCSD består av rundt 20 vitenskapelig ansatte og 40 «graduate students» som hovedsakelig jobber innen etikk, filosofihistorie og vitenskapsfilosofi, og under sistnevnte særlig fysikkens og biologiens filosofi. UCSD er kjent for sin naturvitenskapelige forskning og vitenskapsfilosofistudentene drar nytte av dette. Samtidig som de fullfører sin Ph.D. i filosofi kan de oppnå en Ph.D. i «Science Studies» eller «Cognitive Sciences» som kan være bra å ha i bakhånd for et fremtidig liv i en empirisk verden (filosofene holder forøvrig hoff i øverste etasje i en betongblokk der vinduene ikke kan åpnes, men det trenger ikke være et bilde på noe). Filosofihistorikerne, som ikke er så opptatt av det fremtidige, har et eget «Roundtable» slik som Arthur hadde, der professorer og studenter som likemenn og -kvinner møtes en gang i uken for å diskutere hverandres arbeider (det gjør ingenting at det faktiske bordet er det en ville kalle rektangulært). I det hele tatt gir instituttet inntrykk av å ha et aktivt og dynamisk fagfelle-

skap. Det er mange dyktige professorer på huset som har gitt nevneverdige bidrag til sine felt – mest kjente av dem er vel kanskje Nancy Cartwright og ekteparet Churchland. Spesielt positivt har det vært å oppleve hvor godt studentene er inkludert i fagmiljøet og hvordan professorene regner dem som sine fagfeller. Mange av studentene knytter nære bånd med professorene sine i løpet av årene de går her, og det er ikke uvanlig at professorene følger med studentene på senere jobbintervju som psykisk og profesjonell støtte. Fint, ikke sant?

Professorene tar undervisningen sin alvorlig og underviser med tilsvarende entusiasme. Selv har jeg hatt stort faglig utbytte av et Kant-kurs jeg tok før jul, der jeg ble satt ganske mange år tilbake på skolebenken med hjemmeleksker to ganger i uken og karaktergivning som var delvis basert på hvor aktive vi var i timen. Men så lærte jeg også en hel del, og kommentarene jeg fikk på de ukentlige hjemmeleksene var mer omfangsrige og dyptgående enn det jeg har fått av tilbakemelding på noen kvalifiseringsoppgave eller innleverte førsteutkast hjemme i Norge. Vi oppfordres sterkt til å delta i de mange lesegruppene som går utenom emnene som tilbys hvert kvartal. Disse blir initiert og ledet av professorer for å lese gjennom viktig, ny (inkludert-) eller morsom litteratur innenfor deres fagfelt. Sammen med de ukentlige kollokviene er det her jeg føler jeg har lært mest, delvis ved å skarpt observere, delvis ved å mindre skarpt ta del i den faglige diskusjonen. Studentene er dyktige til å konstruere argumenter på rappen og hente ut de viktigste momentene i det som blir sagt. Det er tydelig at de har en helt annen muntlig trening enn oss, noe som kanskje bare er å forvente i et land der selv bensinpumpene snakker.

Ellers jobbes det mye. Amerikanere er imponerende arbeidsomme og effektive dyr. Det forskes, skrives, undervises, presenteres, diskuteres, publiseres, og innimellom alt dette har de tid til kaffepauser av norsk varighet (mine standarder: minst en time). Det er lite heldig å sammenligne sitt europeisk tidslige selv med hva studenter og professorer her utretter. Ikke at jeg nødvendigvis er den beste parameteren, men likevel – det er noe med tempoet her.

San Diego som by er på sin side rimelig laidback. Kontrasten er stor til metropoler som New York. Klesstilen er «casual», klimaet er behagelig, treningen er yoga (hun-

Og før jeg kunne si «one double cinnamon dolce latte, lowfat, no caramel and whipped cream, to go» var jeg tatt inn i varmen av en gjeng på «graduate» ...

Illustrasjon: Vilde Andrea Pettersen

der har sin egen yoga, «doga») og dietten er juice. Selvfølgelig ferdes jeg mest i veganske sirkler. Hvis noen skulle sitte med en tradisjonell, norsk matoppskrift som ikke inneholder kjøtt, fisk, melk eller egg, mottas den med glede. I California heter det forresten ikke «Kjøretøy forbudt», men «Pedestrians Prohibited». Det er 8-fils vei og mye bil. Californiere er ellers flinke til å bruke aircondition, vanne plen og pakke inn matvarer, og mindre flinke til å spare strøm og redusere avfallsmengden. Det er da heller ikke så vanskelig å anta en noe ubekymret holdning til tilværelsen når du er omgitt av palmer, strender og sol hver dag. Noe av det fineste jeg gjør er å sykle til klippene bak universitetet og se utover Stillehavet. Stillehavet er skimrende blått og strekker seg ut i alle retninger. Det er fint. På den andre siden av oseanet pakker kineserne kofferten. De kommer i hopetall for å prøve lykken med superkarakterer og engelsk navn i passet. 48% av de som kom inn på «undergraduate» (studieløp omtrent tilsvarende bachelor) på UCSD i fjor var av asiatisk etnisitet mot 24% såkalte

«caucasians».¹ Et kjapt blikk over hvilke fag de søker seg til viser at de kommer til USA «to follow the money». Ikke så mange av dem på filosofi, med andre ord.

Jeg er veldig takknemlig for muligheten jeg har fått til å komme til den mest solrike kysten i USA for å forfølge min kjærlighet til visdom og ikke til gryn. Jeg har lært en hel del Kant og filosofivennene mine har lært noe tidlig norsk koloniseringshistorie. Dermed kan jeg vel erklære dette oppholdet for vellykket. Og så kan jeg forresten med hånden på lungene meddele at de har fancy røntgenutstyr her og en liberal innfallsvinkel til medisinerer. Så filosofi i San Diego, noen? Som de så eminent sier det selv: «UCSD Philosophy: Think about it!»

NOTER

¹ «Undergraduates by Ethnicity», *Total Undergraduate Enrollment Statistics*, Student Research & Information, University of California, San Diego, 2011. NB! Dette er tall for alle studenter av asiatisk opprinnelse og ikke førstegenerasjonsinnvandrere alene.